

Ὁ ἀποβαλὼν τὴν βαφήν του καὶ ἀποκτήσας ἄλλην : Ἐβούτ-τισεν τὸ δέριν του μέσα ἔς τὸ νερόν τὸ κοχλαστόν τὸ ἐγένην ἀλλόβαφος.

ἀλ-λογκομ-μαίν ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κομ-μαίτι.

1) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου : Ἀλ-λογκομ-μαίν ἔφνε.

2) Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον : Ἀλ-λογκομ-μαίν νὰ πετά-ξης κάτω (πετάξης = πέσης). 3) Μικρόν ἔτι, ὀλίγον ἀκόμη : Ἀλ-λογκομ-μαίν θέλουν ν' ἀνηβοῦν τὰ ψωμά.

ἀλλόγνωμος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

1) Ὁ ἄλλην γνώμην ἔχων, ὁ διχογνωμῶν ἔνθ' ἄν. : Ἐκεῖνος ἀλλόγνωμος ἔν' Χαλδ. 2) Ἰδιότροπος, παρὰ-ξενος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

ἀλλοεμένος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος (διάβολος) κατὰ τὸ διαβόλεμένος.

Ἀθλιος, διεφθαρμένος ἠθικῶς : Χήρα ψεχνομέν' καὶ ἀλλοεμέν' (ψεχνομέν' = εταίρα).

ἀλλόθρησκος ἐπίθ. σύνηθ. ἀλλόθρησκους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. θρη-σκεία.

Ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην θρησκείαν ἢ δόγμα, ὁ μὴ Χρι-στιανὸς ἢ ὁ μὴ ὀρθόδοξος ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Μὴν τύχη κ' εἶναι ἀλλόθρησκος | ἐκεῖνος ὁ παλαιοφρονεῖς (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

ἀλλοιμονάκι ἐπιφών. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο ὡς τύπ. ὑποκοριστικός.

Ἀλλοίμονον, φεῦ ! : Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι καὶ πάλ' ἀλλοιμονάκι, νὰ μ' ἔλειπεν τ' ἀλλοίμονον, θενά μ' οὐνα γεράκι !

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλλοιμονάκις ἐπών. ἄγν. τόπ.

ἀλλοίμονο ἐπιφών. κοιν. ἀλλοίμονον κοιν. ἀλλοί-μουνου βόρ. ιδιώμ. ἀγλοίμονο Κρήτ. ἀγλοίμονον Κεφαλλ. Λευκ. ἀλλοι-μονὸ Ἀνδρ. ἀλλοίμονο Κρήτ. ἀλλοίμονος Κρήτ. ἀλλοίμονος ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 172 ἀλλοί-μονὸς Σῦρ. ἀλλ'μ'ονος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀλλοίμονο Κρήτ. ἀλλοί-σμονος Κρήτ. ἀλλοίμονα Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ἀλλοίμονι Ἀμοργ. Σύμ. ἀλλοίονον Ἰκαρ. ἰεῖμονο Ἡπ. ἀλλοὶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) ἀλλοὶ Τσακων. ἀλλοῖν Καππ. ἀλλοὶ Μακεδ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγίλ-λοι Πόντ. ἀγλοὶ Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀχλοὶ Κεφαλλ. ἀλλοῖς πολλαχ. ἀλλ'νοὶ Μακεδ. (Γκιουβ.) ὠλλοὶ Κάλυμν. Ρόδ. ὠλλοῖς Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. ὠλλοῖς Σύμ. ὠλλ' Πόντ. (Ὀφ.) ἀλλοῖα πολλαχ. ἀγλοῖα Ἰθάκ. Κεφαλλ. ἀλλοῖα Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ. ἀλλ' Λευκ. ἰλοὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ναλλοὶ Πόντ. (Κρώμν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) ναῖλλοι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀλλ' οἶμοι. Ὁ ΝΠολίτ. ἐν Byz. Zeitsch. 7 (1898) 158 καὶ Παροιμ. 1,503 ἐκ τοῦ ἡλί ἡλί !

ὑστάτης κραυγῆς τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. Εὐαγγ. 27,46) μετὰ τοῦ προτασσομένου ἐπιφών. ἄ ! Οἱ τύπ. ἀλλοὶ καὶ ἀιλλοὶ καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,11 καὶ 12. Ἐπίσης καὶ ὁ τύπ. ἀιλλοίμονο μεσν. Τὸς τοῦ ἀλλοῖς προηλ-θεν ἐκ συνεκφ., οἶον ἀλλοὶ ἔς τὸν... καὶ περαιτέρω ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ ἀλλοῖς τὸν. Ὁμοίως ἐκ συνεκφ. τὸν τῶν τύπ. ναλλοὶ καὶ ναῖλλοι καὶ τὸ α εἰς τὸν τύπ. ἀλλοῖα, ὡς ἀλλοὶ ἀπὸ ἐμένα καὶ περαιτέρω ἀλλοῖα πὸ μένα. Τὸ ὠλλοὶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιφών. ὦ !

Ἐκφράζονται δι' αὐτοῦ 1) Σχετλιασμός ὡς διὰ τῶν ἀρχ. οἶμοι, φεῦ κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Ἀλλοίμονό μου-σου κττ. ἢ ἀλλοίμονο ἔς ἐμένα - ἔς ἐσένα ! κττ. Οὐαὶ καὶ ἀλλοί-μονον ! Ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο ! Ἀλλοίμονό σου, ἂν τὸ ξανακάνης ! κοιν. Ἀλλοὶ καὶ τρεῖς ἀλλοὶ ! σύνηθ. Ναῖλλοι ἐμέν ! Χαλδ. Ἀγλοῖα ἔς ἐσένανε ! Κεφαλλ. Ἀλλοὶ ἔς σὴ μοῖρα σου ! Οἶν. Ἀλλοὶ ἀπὸ ἐμέ ! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀλλοὶ ἀπὸ τ' ἱμένα ! Ἡπ. Ἀλλοὶ, κακὸ ποῦ ἔπαθα ! Κρήτ. Ἀλλοὶ ποῦ κ' ἔδει ! (ποῦ δὲν ἔχει !) Οἶν. Ὠλλοῖς του ποῦ τοῦ βγῇ ! (ἐνν. τὸ κακὸν ὄνομά του) Σύμ. Ὠ ἀλλοὶ ! Ὀφ. Ἀιλλοὶ ποῦ νὰ τὴν πάθῃ ! (ἀλλοίμονον εἰς τὸν συμφορὰν παθόντα !) Ἡπ. Ἀλλοὶ ὅποιος μπλέξῃ ! (ἀλλ. εἰς τὸν ἐμπλακέντα εἰς δυσχερείας) Ἀθῆν. Ἀλλοὶ μ' τί ἔπαθα ! Πελοπν. (Λακων.) Ἀλλοὶ, εἰδὰ πᾶθα ! Κύθν. Ἀλλοὶ, εἰδὰ νὰ κάνω ! αὐτόθ. || Φρ. Ναλλοὶ ντ' ἐκάες ! (ἀλλ. ποῦ ἐκάης, ποῦ κατεστράφης, ἦτοι πρόσεχε νὰ μὴ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος !) Ὀφ. Ἐπαθι τὸν ἀλλοίμουνον ! (ὑπέφερε πολὺ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) || Γνωμ. Ἀλλοῖα σὰν δὲν ἔχῃ νύχια νὰ ξυστῇ καὶ πόδια γὰ νὰ δράμῃ ! Σκόπ.

Ἀιλλοὶ ὅπου κ' ἐκράτεσεν βολόνιν μὲ τὸ ράμμαν !

(ἐπὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ραπτικῆς) Κερασ.

Ἀγλοῖα ὄχ' τὸν κρίνουν δεκοχτῶ καὶ δὲν τὸν κρίνει ὁ νοῦς του ! (ὄχ' = ὅπου) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι, | πῶς δὲν ραῖζω σὰν γγαλί ! Κυκλ.

Ἀλλοίμονος, τὰ πράματα ἔς τὸν κόσμον πῶς περνοῦνε, ἄλλοι μερῶνουν τὰ πουλλὰ καὶ ἄλλοι τὰ κυνηγοῦνε !

ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν.

Ναῖλλοι ἐμέν, ναῖλλοι ἐσέν, ναῖλλοι τοὶ δύο ἐντάμαν !

(τοὶ δύο ἐντάμαν = τοὺς δύο μαζί) Χαλδ.

Ναῖλλοι ἐμέν καὶ βάι ἐμέν, ἐνέκεσε μ' ὁ Χάρων !

Κερασ.

Ναῖλλοι ἐμᾶς καὶ βάι ἐμᾶς, τὴν Πόλ' οἱ Τοῦρκ' ἐπῆραν, ἐλλάεν τὸ βασιλοσκάμν', ἐχάθεν ἀφεντία !

(ἄλλαξεν ὁ βασιλικὸς θρόνος, ἐχάθη ἢ ἐξουσία) Τραπ.

Ἐλαμνε με τ' ἀλλοίμονον τὸ εἶχα τῶαὶ μὴν ἰδέαν, ὅτι πῶς δὲν θὰ μοῦ γινῇ κισμέτιν τούτ' ἢ νέα

(μὲ ἐβασάνιζε τὸ ἀλλοίμονον κτλ.) Κύπρ. 2) Ἀπορία καὶ ἐκπληξίς Κύθν. : Ἀλλοὶ, ποῖος εἶναι τσεῖνος δά ! Ἀλλοὶ, τί ὁμορφος ποῦ ναι τσεῖνος δά !

3) Λύπη Κύθν. : Νὰ δῆς, θνατέρα, ἓνα νέο, ἄτζελο ! — Ἀλλοὶ μάννα μου, δὲν εἶδα ! (κρῖμα, μάννα μου, κτλ.) 4) Κλητικὴ προσφώνησις Λευκ. : Ἀλλ' Παναῖα μ' ! Ἀλλ' καλὸτ'χε ! (καλότυχε).

ἀλλοίμονος ἐπίθ. Βιθυν. ἀλλοίμονους Θράκ. (Αἰν.) ἀγλοίμονος Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ἀλλοῖος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ELegrand Biblioth. gr. vulg. 2,34) «ὁ Θεὸς νὰ σὲ καταργήσῃ, ὦ σπανὲ ἀλλοίμονε, ἀθώ-ρετε, ἀκτένιστε !»

